

УДК 343.98:341.48+347.777

Чорноус Юлія Миколаївна —
кандидат юридичних наук, доцент
кафедри криміналістики та судової
медицини Національної академії
внутрішніх справ

Інформаційне забезпечення розслідування міжнародної злочинності

У статті розглядаються актуальні питання розслідування міжнародної злочинності: з'ясовується значення відповідних ключових понять, а також зміст відповідного інформаційного забезпечення.

Ключові слова: міжнародні злочини, злочини міжнародного характеру, забезпечення, інформаційне забезпечення, міжнародне співробітництво.

Термін “забезпечення” має чимало значень, пов’язаних із багатьма сферами людської життєдіяльності. Останнім часом він увійшов до понятійного апарату науки криміналістики, де має особливе тлумачення і зміст. Якщо ж вести мову про інформаційне забезпечення розслідування міжнародної злочинності, то цей аспект є ще недостатньо дослідженим і потребує напрацювань.

Термін “забезпечення” в аспекті загальних питань практики боротьби зі злочинністю розглядався в роботах відомих учених-криміналістів: Т. В. Авер’янової, Л. Ю. Ароцкера, В. П. Бахіна, Р. С. Белкіна, Т. В. Варфоломеевої, А. І. Вінберга, В. Г. Гончаренка, А. В. Іщенко, О. А. Кириченка, Н. І. Клименко, В. О. Коновалової, В. С. Кузьмічова, В. К. Лисиченка, В. Г. Лукашевича, М. Ш. Махтаєва, І. В. Постіки, М. В. Салтевського, М. О. Селіванова, М. Я. Сегає, В. О. Образцова, В. Ю. Шепітька та інших.

Ученими ґрунтовно розкриті питання інформаційного забезпечення розслідування злочинів (К. І. Беляков, В. І. Галаган, І. О. Ієрусалимов, Н. С. Карпов, Є. Д. Лук’янчиков), науково-технічного забезпечення (В. А. Волинський, П. В. Цимбал, Ж. В. Удовенко), науково-методичного (В. П. Бахін, І. В. Гора, В. К. Лисиченко).

Напрацювання вчених створюють значне наукове підґрунтя для подальших творчих пошуків з урахуванням актуальних потреб слідчої практики.

XXI сторіччя характеризується розширенням економічної інтеграції держав, збільшенням “прозорості” їх кордонів, активізацією співробітниц-

тва держав у сфері розвитку науки і техніки, різноманітних сферах суспільного життя з одночасним зростанням потреби в об'єднанні зусиль правоохоронних органів у протидії міжнародній злочинності. Вищезазначене обумовлює потребу в тісній співпраці правоохоронних органів різних держав, застосування комплексних заходів із протидії міжнародній злочинності, розслідування відповідних злочинів і покарання винних.

Різним аспектам протидії міжнародній злочинності присвятили свої роботи Ю. П. Аленін, О. М. Бандурка, О. І. Бастрикін, П. Д. Біленчук, О. І. Виноградова, В. М. Волженкіна, О. Г. Волеводз, Л. Н. Галенська, В. М. Гребенюк, Ю. М. Грошевий, К. Ф. Гуценко, Н. А. Зелінська, В. С. Кузьмічов, А. Г. Маланюк, В. Т. Маляренко, В. В. Молдаван, Н. І. Маришева, М. М. Михеєнко, В. В. Мілінчук, В. Т. Нор, В. П. Панов, М. І. Пашковський, М. І. Смирнов, В. М. Тertiшник, В. П. Шибіко, В. П. Шупилов та інші вчені.

Останнім часом міжнародна злочинність набуває якісно нових форм, усе більш витончених методів і засобів діяльності, що потребує удосконалення заходів у боротьбі з нею. Виходячи із зазначеного, актуальними є питання поняття та змісту інформаційного забезпечення розслідування міжнародної злочинності, що й обумовило мету та завдання наукової статті.

Так, термін “забезпечення” тлумачиться як: надання чи створення матеріальних засобів; гарантування чогось [1, с. 684].

Аналіз синонімічного ряду слів, пов'язаних із терміном забезпечення, дозволяє побудувати таку словесну конструкцію “забезпечення – гарантування – надання – обладнання – обслуговування – постачання”. Звичайно, зазначені слова не мають ідентичного змісту, але в кожному конкретному випадку використання в контексті мають досить близьке змістовне значення [2, с. 8].

Є. Д. Лук'янчиков, розглядаючи термін “забезпечення” відносно діяльності з розслідування злочинів, відзначає, що в статті він може бути визначений як сукупність засобів, інструментів, що слугують вирішенню певних завдань, а також умов, що сприяють процесу їх вирішення, і в динаміці – як процес створення і подання зазначених вище засобів і умов [3, с. 111].

Як зазначають А. В. Іщенко, І. П. Красюк, В. В. Матвієнко, засоби, методи, прийоми роботи з доказами розробляє криміналістика, тому є підстави говорити про забезпечення саме криміналістикою розслідування злочинів. Йдеться про комплексну діяльність, яка включає в себе врахування багатьох факторів, обставин, пов'язаних з оптимальним наданням практиці відповідних засобів розкриття, розслідування та попередження злочинів. Й оскільки криміналістика розробляє загальні підходи, принципи, узагальнюючі схеми для методики розслідування злочинів і надає слідчим необхідний практичний інструментарій, таке забезпечення доцільно роз-

глядати як криміналістичне. У зв'язку з цим, автори зауважують, що інформаційне, наукове і науково-методичне забезпечення – це складові криміналістичного забезпечення розслідування злочинів [2, с. 13].

На думку М. Ш. Махтаєва, інформаційне забезпечення певною мірою визначає успішність та ефективність діяльності з криміналістичного забезпечення, яке поєднує техніко-криміналістичне, тактико-криміналістичне і методико-криміналістичне забезпечення [4, с. 378].

Головною метою криміналістики є сприяння боротьбі зі злочинністю на внутрідержавному та міжнародному рівнях. Досягнення вказаної мети можливо шляхом розробки належного криміналістичного забезпечення діяльності з розкриття, розслідування і попередження злочинів, зокрема його інформаційної складової.

Термін “міжнародна злочинність” нині не має однозначного тлумачення й розглядається вченими в різних аспектах.

У науці міжнародного права загальноприйнятим є віднесення до міжнародної злочинності злочинних діянь, суспільна небезпека яких вимагає об'єднання зусиль декількох держав. До них відносяться міжнародні злочини та злочини міжнародного характеру.

Як зазначає В. П. Панов, міжнародні злочини — особливо небезпечні для людської цивілізації порушення принципів і норм міжнародного права, що мають основоположне значення для забезпечення миру, захисту особи і життєво важливих інтересів міжнародного співтовариства в цілому [5, с. 53]. Це злочини проти миру, військові злочини та злочини проти людяності.

Тобто, системоутворюючим елементом міжнародної злочинності виступають міжнародні злочини. Однак кількість цих злочинів відносно невелика, і в чистому вигляді вони практично не вчинюються. Частіш за все, дані злочини пов'язані із загальнокримінальними діяннями, які виходять за межі однієї або кількох держав і доповнюють відповідні міжнародні злочини (агресію, геноцид тощо) конкретними кримінально караними посяганнями на особу, її права і свободи [6, с. 56].

Питому вагу міжнародної злочинності складають злочини міжнародного характеру, які передбачені як відповідними конвенціями, так і нормами внутрішнього (національного) законодавства.

Юридична енциклопедія під редакцією Ю. С. Шемшученка, розглядаючи термін “злочини міжнародного характеру”, визначає їх як суспільнонебезпечні умисні діяння, що посягають на міжнародний правопорядок, завдають шкоди мирному співробітництву держав. За своєю природою є загальнокримінальними злочинами з “іноземним елементом”: вчиняються на території кількох держав, становлять небезпеку для її інтересів тощо. Відповідальність за вчинення злочинів міжнародного характеру передбачена міжнародно-правовими актами універсального значення. Конкретні

Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)

заходи покарання за вчинення злочинів міжнародного характеру передбачаються національним законодавством після інкорпорування ним положень міжнародно-правового акту [7, с. 615].

З урахуванням об'єкта посягання (конкретної сфери міжнародного правопорядку) злочини міжнародного характеру можуть бути класифіковані як:

а) злочини проти стабільності міжнародних відносин (міжнародний тероризм, взяття заручників, викрадення ядерного матеріалу, найманство тощо);

б) злочинні посягання на особисті права людини (застосування тортур, торгівля людьми);

в) злочини у сфері дипломатичних зносин (посягання на осіб, які користуються дипломатичним захистом);

г) злочини у сфері економіки і фінансів (легалізація злочинних доходів, контрабанда, виготовлення фальшивих грошей);

д) злочини у сфері культури (ввезення до країни викрадених культурних цінностей, розповсюдження порнографічних предметів);

е) злочини, вчинені у відкритому морі (забруднення морського середовища, порушення правового режиму континентального шельфу, піратство, ненадання допомоги на морі);

є) злочини, що посягають на роботу цивільної авіації (зокрема, угон повітряного судна);

ж) воєнні злочини міжнародного характеру (насильство над населенням у районі воєнних дій, мародерство та ін.), які відрізняються від воєнних злочинів як різновиду міжнародних злочинів тим, що не пов'язані зі злочинною діяльністю держави [7, с. 615].

Враховуючи вищенаведену класифікацію, слід додати актуальні групи злочинів міжнародного характеру, відповідальність за вчинення яких передбачена як міжнародними, так і національними правовими актами. Зокрема, це:

— злочини у сфері незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин (Конвенція про психотропні речовини 1971 р. [8]; Конвенція Організації Об'єднаних Націй про боротьбу з незаконним обігом наркотичних засобів і психотропних речовин 1988 р. [9, с. 655–670]);

— злочини у сфері інтелектуальної власності (Всесвітня (Женевська) конвенція про авторське право від 6 вересня 1952 р. [10]; Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів 1971 р. [11]; Угода про співробітництво між Кабінетом Міністрів України і Всесвітньою організацією інтелектуальної власності, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України № 1421 від 26 вересня 2002 р. [12]; Директива 91/250/ЕЕС Ради Європи від 14 травня 1991р. щодо правового захисту комп'ютерних програм [13]);

— злочини проти встановленого порядку перетину державного кордону (Протокол проти незаконного ввозу мігрантів по суші, морю і повітрю, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 р. [9, с. 594–606]; Конвенція ООН про захист прав всіх трудящих-мігрантів і членів їхніх родин 1990 р. [15]);

— злочини у сфері комп'ютерної інформації (Конвенція про кіберзлочинність від 23 листопада 2001 р., із Додатковим протоколом від 28 січня 2003 р. до неї) [16].

Слід додати, що комп'ютерна злочинність займає особливе місце у системі злочинів міжнародного характеру. Термін “комп'ютерна злочинність” є умовним, охоплює різні злочини, пов'язані із незаконним втручанням у роботу електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем і комп'ютерних мереж, порушенням правил їх експлуатації тощо. Так, згідно Конвенції про кіберзлочинність від 23 листопада 2001 р., кримінально караними є правопорушення проти конфіденційності, цілісності та доступності комп'ютерних даних і систем: незаконний доступ; нелегальне перехоплення; втручання у дані; втручання у систему; зловживання пристроями та ряд інших правопорушень, пов'язаних з комп'ютерами та змістом комп'ютерної інформації: підробка, пов'язана з комп'ютерами; шахрайство, пов'язане з комп'ютерами; правопорушення, пов'язані з дитячою порнографією; правопорушення, пов'язані з порушенням авторських і суміжних прав, тощо.

Нині вченими пропонуються й інші назви даної групи злочинів, наприклад, “кіберзлочинність” чи “кіберзлочини”, що узгоджується із нормами міжнародних актів.

Як міжнародна, так і національна злочинність сьогодні є однією з найбільших загроз для більшості країн світу. Злочинність у традиційному розумінні продовжує зростати швидше, ніж чисельність населення, миттєво заповнюючи неконтрольовані або недостатньо контрольовані правові сфери. За даними оглядів ООН, злочинність у світі у середньому зростає на 5 % у рік за приросту населення у 1–1,2 %. Збільшується її суспільна небезпека і шкода, яку вона заподіює [17, с. 5].

Аналіз сучасних тенденцій злочинності, а також відповідних міжнародних договорів і національного законодавства, дозволяє зробити висновок, що нині міжнародна злочинність є складним системним явищем, боротьбу з яким слід здійснювати комплексно, із максимальним залученням наявних сил і засобів. При цьому належне інформаційне забезпечення розслідування є передумовою ефективної реалізації завдань кримінального судочинства, забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, відшкодування завданої злочинном шкоди тощо.

На думку Є. Д. Лук'янчикова, інформаційне забезпечення розслідування припустимо розглядати як систему виявлення, дослідження, фіксації і вилучення інформації передбаченими законом засобами

з метою формування на її основі судових доказів і використання для встановлення істини у кримінальній справі [3, с. 111].

За пізнавальними можливостями засоби інформаційного забезпечення Є. Д. Лук'яничков розподіляє на дві групи. До першої належать ті, за допомогою яких виявляють джерела інформації, вилучають і досліджують її. Це можуть бути будь-які процесуальні дії, у тому числі слідчі, оперативно-розшукові заходи та інші дії. До другої групи належать дії, які створюють умови й забезпечують успішну реалізацію дій першої групи. Їх вчений визначає як організаційні. Частина з них передбачена кримінально-процесуальним законом і здійснюється відповідно до норм КПК України. Застосування інших здійснюється відповідно до інших законів, підзаконних нормативних актів і наукових рекомендацій, розроблених у галузі кримінального процесу, криміналістики, оперативно-розшукової діяльності тощо [3, с. 173].

Виходячи із зазначеного, інформаційне забезпечення міжнародного співробітництва у розслідуванні злочинів можна розглядати в двох аспектах: по-перше, як передбачені міжнародними договорами та кримінально-процесуальним законодавством процесуальні, оперативно-розшукові, слідчі дії, за допомогою яких отримується доказова та орієнтуюча інформація; по-друге, як система заходів, що забезпечують успішну реалізацію дій першої групи. Значну роль при цьому відіграють інформаційні системи всіх рівнів, що виконують завдання отримання, передачі, захисту та використання інформації.

Зокрема, мова йде про сучасні криміналістичні інформаційні системи міжнародних організацій.

В масштабі регіонального співробітництва слід вказати Міждержавний інформаційний банк держав СНД. Відповідно до міжнародної угоди “Про взаємовідносини міністерств внутрішніх справ у сфері обміну інформацією” від 3 серпня 1992 р., Сторони зобов’язалися в інтересах попередження, розкриття та розслідування злочинів безвідплатно надавати одна одній по наявних у Сторін запитах відомості в оперативно-розшукових, довідкових, криміналістичних та інших обліках, автоматизованих системах і банках даних, архівах, а також здійснювати обмін наявними у їх розпорядженні науково-технічними, інформаційно-аналітичними і нормативно-методичними матеріалами, що відображають практику роботи правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю, й іншим питанням, що становлять взаємний інтерес (ст. 1) [18, с. 73–76].

Вагоме значення для протидії міжнародній злочинності мають інформаційні системи Інтерполу.

Національне центральне бюро (НЦБ) Інтерполу представляє Україну в Міжнародній організації кримінальної поліції (Інтерполі) та є центром координації взаємодії правоохоронних органів країни з компетентними органами зарубіжних держав щодо протидії міжнародній злочинності.

Джерелами накопичення інформації в НЦБ є: матеріали та інформація, отримувані з Генерального секретаріату Інтерполу; запити, повідомлення, матеріали, отримувані з національних центральних бюро та правоохоронних органів інших країн; запити, повідомлення, матеріали, отримувані від органів внутрішніх справ та інших правоохоронних органів України; офіційні матеріали міністерств, відомств, установ та організацій, які не є правоохоронними (глава 7 Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів) [19, с. 378–414].

Уся інформація, отримувана Міністерством внутрішніх справ України каналами Інтерполу, вміщується в інтегровану базу даних НЦБ за такими підсистемами: документ; особи; транспорт; фірми; номерні речі; валюта; предмети мистецтва [20].

Як зазначає В. В. Бірюков, характерними особливостями цих банків даних є те, що інформація, яка в них міститься:

1) вноситься до банків даних усіма країнами–членами Інтерполу (187 країн–членів);

2) є доступною правоохоронним органам усіх країн–членів цієї організації [21, с. 497].

З метою оперативної перевірки чи отримання інформації правоохоронними органами держав–членів Інтерполу доступ до банків даних Генерального секретаріату здійснюється безпосередньо за допомогою спеціальної захищеної телекомунікаційної системи 1-24/7 (Інтерпол 24 години на добу та 7 днів на тиждень). Вона являє собою захищену від стороннього доступу мережу з обмеженим колом користувачів, що за своєю глобальністю не має аналогів у світі та є ефективним інструментом міжнародного співробітництва правоохоронних органів [21, с. 497].

Слід зазначити й про інформаційні системи Європолу. Метою створення та функціонування Європолу є підвищення ефективності співпраці компетентних органів у державах–членах Євросоюзу в сфері запобігання тероризму, незаконній торгівлі наркотиками, іншим видам міжнародної злочинності та боротьби з ними.

Для того, щоб виконувати свої завдання, Європол створює та обслуговує комп'ютеризовану інформаційну систему. Ця система є банком даних криміналістично значущої інформації, до якої держави–члени безпосередньо через національні підрозділи й офіцерів зв'язку вносять відомості згідно зі своїм національним законодавством. Підрозділ Європолу, який забезпечує функціонування криміналістичних обліків, називається інформаційною системою (The Europol Computer System TESK). Відповідно до Конвенції Європолу, криміналістичному обліку підлягають особи, різні предмети, у тому числі документи, факти, події кримінального змісту [21, с. 491].

Є підстави вважати, що співпраця Європолу та правоохоронних органів України отримає значний поштовх в активізації у зв'язку із ратифікацією Верховною Радою України підписаної у листопаді 2009 року Угоди про стратегічне співробітництво з Європейським поліцейським офісом (Європолом) та заходи МВС України щодо розширення в органах і підрозділах органів внутрішніх справ мережі телекомунікаційної системи Інтерполу I-24/7 [22, с. 165].

Головні тенденції розвитку підвищення рівня інформаційного забезпечення міжнародного співробітництва у розслідуванні злочинів можна сформулювати наступним чином: перехід від автоматизації обліків і розробки інформаційно-пошукових й експертних систем до створення ідентифікаційно-пошукових і діагностично-пошукових комп'ютерних мережевих комплексів, заснованих на мультимедійних технологіях.

Пріоритетного значення набуває питання багатоаспектності інформації, яка потребується для успішної діяльності правоохоронних органів, а також ефективних шляхів її пошуку [23, с. 29].

Питання інформаційного забезпечення розслідування міжнародної злочинності не можна вважати вичерпаними. На сучасному етапі, по-перше, важливо забезпечити теоретичне підґрунтя розглядуваних питань; створити належну наукову та правову основу. По-друге, ефективність і результативність співробітництва правоохоронних органів різних держав залежить не лише від діяльності спеціально створених органів (зокрема, Інтерполу), але й від належної підготовки, обізнаності із засобами інформаційного забезпечення правоохоронців, зокрема, слідчих та оперативних співробітників.

Список використаних джерел

1. Новий тлумачний словник української мови : [у 3 т.] / [уклад. В. В. Яременко, О. М. Сліпущко]. — К. : АКОНІТ. — 2003. — Т. 1. — 928 с.
2. Іщенко А. В. Проблеми криміналістичного забезпечення розслідування злочинів : [монографія] / Іщенко А. В., Красюк І. П., Матвієнко В. В. — К. : Нац. акад. внутр. справ України, 2002. — 212 с.
3. Лук'янчиков Є. Д. Методологічні засади інформаційного забезпечення розслідування злочинів : [монографія] / Є. Д. Лук'янчиков. — К. : Нац. акад. внутр. справ України, 2005. — 360 с.
4. Махтаев М. Ш. Проблемы криминалистического обеспечения предупреждения преступлений : дис. ... на соискание ученой степени доктора юрид. наук : спец. 12.00.09 "Уголовный процесс ; криминалистика и судебная экспертиза ; оперативно-розыскная деятельность" / М. Ш. Махтаев. — Москва, 2001. — 472 с.
5. Панов В. П. Международное уголовное право : [учеб. пособие] / В. П. Панов. — М. : ИНФРА-М, 1997. — 320 с.
6. Цепелев В. Ф. Международное сотрудничество в борьбе с преступностью : уголовно-правовые, криминологические и организационно-правовые

аспекты : [монографія] / В. Ф. Цепелев. — М. : Акад. управління МВД России, 2001. — 137 с.

7. Юридична енциклопедія : [в 6 т.] / [ред. кол. Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін.]. — К. : Укр. енциклопедія, 1998. — Т. 2. “Д-Й”. — 741 с.

8. Конвенція ООН о психотропных веществах 1971 г. — Отд. офиц. издание. — Нью-Йорк, 1977. — 41 с.

9. Конвенція ООН проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин 1988 р. : ратифікована Постановою Верховної Ради Української РСР від 25 квіт. 1991 р. // Збірник міжнародних договорів про правову допомогу у кримінальних справах. Багатосторонні договори. — К. : Фенікс, 2006. — С. 655–670.

10. Всесвітня конвенція про авторське право від 6 верес. 1952 р. (переглянута в Парижі 24 лип. 1971 р.) з Додатковими Протоколами до неї / [Електронний ресурс]. — Режим доступу :

<http://www.rada.kiev.ua>.

11. Бернская Конвенция об охране литературных и художественных произведений (Парижский Акт, ВОИС, 24 июля 1971 г.). / [Електронний ресурс]. — Режим доступу :

<http://www.rada.kiev.ua>.

12. Угода про співробітництво між Кабінетом Міністрів України і Всесвітньою організацією інтелектуальної власності : затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 26 верес. 2002 р. № 1421 / [Електронний ресурс]. — Режим доступу :

http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_010.

13. Директива 91/250/ЕЕС Ради Європи від 14 трав. 1991 р. щодо правового захисту комп'ютерних програм / [Електронний ресурс]. — Режим доступу :

http://www.copyrighter.ru/full/eu91_250_eng.htm.

14. Протокол проти незаконного ввозу мігрантів по суші, морю і повітря, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності : прийнятий Резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї ООН від 15 листоп. 2000 р. // Збірник міжнародних договорів про правову допомогу в кримінальних справах. Багатосторонні договори. — К. : Фенікс, 2006. — С. 594–606.

15. Конвенція ООН про захист прав усіх трудящих-мігрантів і членів їхніх родин 1990 р. // Права людини і професійні стандарти для юристів у документах міжнародних організацій. — 1996. — 234 с.

16. Конвенція про кіберзлочинність від 23 листоп. 2001 р. : ратифікована Законом України від 7 верес. 2005 р., із Додатковим Протоколом до Конвенції про злочини у сфері комп'ютерної інформації про інкримінування расистських актів і вчиненого ксенофоба за допомогою інформаційних систем від 28 січ. 2003 р. : ратифікований Законом України від 21 лип. 2006 р. (із застереженнями) / [Електронний ресурс]. — Режим доступу :

http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_010.

17. Лунеев В. В. Тенденции современной преступности и борьбы с ней в России / В. В. Лунеев // Государство и право. — 2004. — № 1. — С. 5–18.

18. Соглашение о взаимоотношениях министерств внутренних дел в сфере обмена информацией : совершено в г. Чолпон-Ате 3 августа 1992 г. // Правові основи міжнародної діяльності МВС України : збірник міжн. — прав.

Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)

договорів : [у 2 т.] / МВС України. Відділ міжнародних зв'язків. — К., 1997. — Т. 2 — 255 с.

19. Інструкція про порядок використання правоохоронними органами можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів : затверджена наказом Міністерства внутрішніх справ України, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України, Держкомкордону України, Державної митної служби України, Державної податкової адміністрації України від 9 січ. 1997 р. № 3/1/2/5/2/2 // Довідник працівника міліції : [у 2 кн.]. — К. : “Воля”, 2004. — Кн. 2. — Ч. І. Довідкове видання. — С. 378—414.

20. Положення про Національне центральне бюро Інтерполу, затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 25 берез. 1993 р. № 220 [Електронний ресурс] : інформаційно-правовий довідник “Приватний практик”. — К. : DVD — вид-во ТОВ “Ліга Закон”, 2009. — 1 електрон. опт. диск (DVD) : кольор. ; 12 см. — Систем. Вимоги : Windows 98 / ME/NT 4.0/2000/XP/Vista. — Назва з контейнера.

21. Бірюков В. В. Теоретичні основи інформаційно-довідкового забезпечення розслідування злочинів : [монографія] / В. В. Бірюков ; Луган. держ. ун-т внутр. справ ім. Е. О. Дідоренка. — Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2009. — 376 с.

22. Паніютов Є. К. Проблеми наукового забезпечення міжнародного співробітництва ОВС / Є. К. Паніютов // Міжнародне співробітництво ОВС у боротьбі з транснаціональною злочинністю [Текст] : тези доп. Міжн. наук.-теорет. конф. (м. Київ, 24 берез. 2010 р.) / редкол. : М. Г. Вербенський, В. Я. Горбачевський, Є. М. Моїсєєв, О. М. Джуца та ін. — К. : КНУВС, 2010. — С. 164—166.

23. Безпалова О. І. Інформаційне забезпечення міжнародної діяльності ОВС України у боротьбі з торгівлею людьми / О. І. Безпалова // Міжнародне співробітництво ОВС у боротьбі з транснаціональною злочинністю [Текст] : тези доп. Міжн. наук.-теорет. конф. (м. Київ, 24 берез. 2010 р.) / редкол. : М. Г. Вербенський, В. Я. Горбачевський, Є. М. Моїсєєв, О. М. Джуца та ін. — К. : КНУВС, 2010. — С. 28—30.

В статье рассматриваются актуальные вопросы расследования международной преступности: выясняется значение соответствующих ключевых понятий, а также содержание соответствующего информационного обеспечения.

The article deals with the examination of the urgent questions of the investigation of the international crime: the importance of the proper key concepts, and also the content of the proper information providing are clarify.

Стаття надійшла до редакції журналу 8 грудня 2010 року.